

זוהר הקדוש עם פירושו מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזוה"ק לפרשת שמות

פרשת לך - וזרא

מתוך מדבש	וילנא	זים
תיז	צו ע"א	ראשון
תכד	צו ע"ב	שני
תל	צז ע"א וע"ב, צח ע"א	שלישי
תלו	צח ע"ב, צט ע"א	רביעי
תמג	צח ע"א וע"ב	חמישי
תמוח	צט ע"א, ס"ח ע"א וע"ב	שישי
תנה	ס"ח ע"ב, ק ע"א	שבת

פרשת וזרא תשפ"א

עלון מס' 114

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

עבודת השי"ת אינה בשלימות אלא מתוך שמחה

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַגּוֹ', תָּנָא כּל אֵינּוֹן שְׁנֵין שְׁכִינְתָּא יְקָרָא דְקָדְשָׁא בְרִיף הוּא עֲמִיָּה אֲשֶׁתְּפָחָא, וּבְגִין כּף חַיִּים אֶקְרוּן.

תָּא חֲזִי פְתִיב, (שם מה כו) וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם, אֲתַחֲזִי דְהָא בְּקַדְמִיתָא מִית הָהּ הָהוּא רוּחָא דִּילֵיהּ, וְלֹא הָהּ מִתְּפִינִין לְקַבְּלָא רוּחָא אַחְרָא, דְּהָא רוּחָא דְלַעֲיִלָּא לֹא שְׂרִיא בְּרִיקְנֵיָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁכִינְתָּא לֹא שְׂרִיא אֲלָא בְּאֶתֶר שְׁלִים, וְלֹא בְּאֶתֶר חֶסֶר וְלֹא בְּאֶתֶר פְּגִים, וְלֹא בְּאֶתֶר עֲצִיב, אֲלָא בְּאֶתֶר דְּאֲתַפּוּן בְּאֶתֶר חֲדוּ, וּבְגִין כּף כּל אֵינּוֹן שְׁנֵין דְּיוֹסָף אֲתַפְּרֵשׁ מֵאֲבוּי וַיַּעֲקֹב הָהּ עֲצִיב, לֹא שְׂרִיא בֵּיהּ שְׁכִינְתָּא.

תָּנָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי אַבָּא, פְּתִיב (תהלים ק ב) עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לִפְנֵי

מתוך מדבש

עבודת השי"ת אינה בשלימות אלא מתוך שמחה

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַגּוֹמַר שאז חי חיים טובים יותר מכל ימיו. תָּנָא, כּל אֵינּוֹן שְׁנֵין שְׁכִינְתָּא יְקָרָא דְקָדְשָׁא בְרִיף הוּא עֲמִיָּה אֲשֶׁתְּפָחָא ולמדנו שכל אותם השנים השכינה שהיא כבודו של הקב"ה היתה נמצאת עמו, וּבְגִין כּף חַיִּים אֶקְרוּן לכן אותם השנים נקראות חיים, ר"ל שלא חיים הגשמיים בתענוגות בני אדם נקראים חיים, אלא החיים אשר יחיה האדם בדבקות בוראו.

תָּא חֲזִי פְתִיב בא וראה מה כתוב וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם ואמר אֲתַחֲזִי דְהָא בְּקַדְמִיתָא מִית הָהּ הָהוּא רוּחָא דִּילֵיהּ נראה כי בתחילה היה מת הרוח שלו, וְלֹא הָהּ מִתְּפִינִין לְקַבְּלָא רוּחָא אַחְרָא ולא היה מתכוין לקבל רוח אחרת דהיינו את הנשמה והשראת השכינה, ור"ל שכמו שהגוף חיותו היא הנפש, כן רוח האדם חיותו הנשמה והשכינה השורה על הנשמה, דְּהָא רוּחָא דְלַעֲיִלָּא לֹא שְׂרִיא בְּרִיקְנֵיָא כי רוח העליון שהיא השראת השכינה

אינה שורה במקום ריק דהיינו באדם שאין לו נשמה, לכן עתה ששמע הבשורה שעוד יוסף חי זכה אל הנשמה ומיד ותחי רוח יעקב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי הטעם שלא שרתה השכינה על יעקב עד עתה, כי שְׁכִינְתָּא לֹא שְׂרִיא אֲלָא בְּאֶתֶר שְׁלִים לפי שהשכינה אינה שורה אלא במקום שלם כשיש לאדם נפש רוח ונשמה והוא שלם בכל המדות, וְלֹא בְּאֶתֶר חֶסֶר ולא במקום שחסרים לו בחינת הנפש רוח ונשמה, וְלֹא בְּאֶתֶר פְּגִים וכל שכן שאין השכינה שורה באדם שהוא פגום בעונותיו, וְלֹא בְּאֶתֶר עֲצִיב ולא על מי שיש בו מדת העצבות, אֲלָא בְּאֶתֶר דְּאֲתַפּוּן בְּאֶתֶר חֲדוּ אלא במקום המוכן והמזומן להשראת השכינה דהיינו באדם שיש לו שמחה של מצוה, וּבְגִין כּף כּל אֵינּוֹן שְׁנֵין דְּיוֹסָף אֲתַפְּרֵשׁ מֵאֲבוּי וַיַּעֲקֹב הָהּ עֲצִיב לֹא שְׂרִיא בֵּיהּ שְׁכִינְתָּא לכן כל אותם השנים שיוסף היה נפרד מאביו ויעקב היה בעצבות לא שרתה עליו השכינה.

ומביא כאן מעלת עבודת ה' בשמחה, ואמר תָּנָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי אַבָּא, פְּתִיב עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרַנָּה בא הכתוב ללמד

בְּרַנְנָה, לְאַפְקָא דְלִית פּוֹלְחָנָא דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֶלָּא מַגּוּ חֲדוּהָ, דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לִית שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא מַגּוּ עֲצָבוֹת, דְּכֹתִיב (מ"ב ג טו) וְעַתָּה קָחוּ לִי מַנְגֵן, וְהָיָה כַּנְגֵן הַמַּנְגֵן.

המראה והחזיון שבסוד הגלות שראו רבי יוסי ורבי חייא בר רב

רַבִּי יוֹסִי הָוָה אָזִיל בְּאַרְחָא, וְהָוָה עֲמִיה רַבִּי חֵיָא בַּר רַב, עַד דְּהוּוּ אָזְלִי, אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא, חֲמִיתָא מַה דְּאַנָּא חֲמִית, אָמַר לֵיהּ, חֲמִינָא גְבָרָא חַד בְּנִהְרָא, וְצִפְרָא חַד עַל (דף ריט ע"ב) רִישִׁיהּ, וְעַלְעָא בְּפּוּמִיָּה דְצִיפְרָא, וְאַכְלָא וְרַפְסָא בְּרַגְלוֹי, וְהָהוּא גְבַר רַמִּי קָלִין וְצוּוח, וְלֹא יִדְעָנָא מַאי קָאָמַר, אָמַר נִקְרַב גְּבִיָּה וְנִשְׁמַע, אָמַר מִסְתַּפְּינָא לְמַקְרַב, אָמַר לֵיהּ, וְכִי בַר נֶשׁ הוּא בְּאַתֵּר דָּא, אֶלָּא רַמִּינָא דְחֲכַמְתָּא דְרַמִּיז לָן קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, קָרִיבּוּ גְּבִיָּה, שְׁמַעוּ דְהָוָה אָמַר עֲטָרָא עֲטָרָא תְרִין בְּנִין שְׂרִיין לְבַר (ס"א שְׂרִיאָו לְבָרָא), לָא נַח וְלֹא נִיחָא, עַד דְצִיפְרָא בְּקִיסְרָא רַמִּי.

הטעם שהראו המחזה לחכמים כדי שלא יתיאשו מן הרחמים

בְּכָה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הֵינְנו דְתַנִּינן בְּנֵי אֲמֵי נַחְרוּ בִּי וְגו', מַאי טַעְמָא בְּגִין דְכַרְמֵי שְׁלִי לֹא

מתוק מדבש

אָמַר נִקְרַב גְּבִיָּה וְנִשְׁמַע אֲמַר רַבִּי יוֹסִי נִתְקַרַב אֵלָיו וְנִשְׁמַע מַה שֶׁהוּא אֹמֵר, אָמַר מִסְתַּפְּינָא לְמַקְרַב אֲמַר לוֹ רַבִּי חֵיָא אֲנִי מִפְּחַד לְהִתְקַרַב, אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא וְכִי בַר נֶשׁ הוּא בְּאַתֵּר דָּא וְכִי בֶן אָדָם הוּא בְּמִקּוּם זֶה, אֶלָּא רַמִּינָא דְחֲכַמְתָּא דְרַמִּיז לָן קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲלֵא הוּא מֵרָאָה וְדַמִּיּוֹן לְרַמּוֹז שֶׁל חֲכָמָה שֶׁהִקְבִּי מִרְמּוֹז לְנוֹ שֶׁנִּבְּנִין סוּד הַדְּבַר, קָרִיבּוּ גְּבִיָּה שְׁמַעוּ דְהָוָה אָמַר נִתְקַרַבּוּ אֵלָיו וְשַׁמְעוּ שֶׁהִיא אֹמֵר, עֲטָרָא עֲטָרָא כְּתוּב דְהֵינּוּ שְׁנֵי כְּתוּבִים שֶׁהֵם תְּרִין בְּנֵין שְׂרִיין לְבַר בְּחִינּוֹת תְּפָאֵרֶת וּמַלְכוּת [קוּב"ה וְשִׁכְנִיתִיהּ] שֶׁהֵם שְׁנֵי בָנִים לְבִינָה שׁוּרִים חוּץ לְמִקּוּמָם בְּגִלּוֹת, לָא נַח וְלֹא נִיחָא לְכַן אֵין בְּחִינַת תְּפָאֵרֶת נַח וְאֵין הַמַּלְכוּת נּוֹחָה, וְאֵין הֵם נַחִים עַד דְצִיפְרָא בְּקִיסְרָא רַמִּי עַד שֶׁהִצְפּוּר יִפּוּל אֶל הַפַּח וְיִלְכַד.

(דף ריט ע"א ע"ב, ובכיאורינו כרך ד עמ' תיח-תיט)

הטעם שהראו המחזה לחכמים כדי שלא יתיאשו מן הרחמים

בְּכָה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הֵינְנו דְתַנִּינן בְּנֵי אֲמֵי נַחְרוּ בִּי וְגו' אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים אֲמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא חֲמִיתָא מַה דְּאַנָּא חֲמִית רּוּאָה אַתָּה מַה שְׁאֲנִי רּוּאָה, אָמַר לֵיהּ חֲמִינָא גְבָרָא חַד בְּנִהְרָא אֲמַר לוֹ אֲנִי רּוּאָה אִישׁ אַחַד עוֹמֵד בְּנִהְרָא חַד עַל (דף ריט ע"ב) רִישִׁיהּ וְעַלְעָא בְּפּוּמִיָּה דְצִיפְרָא וְצִפּוּר אַחַת עוֹמֵד עַל רֵאשׁוֹ וְצַלַע שֶׁל בָּשָׂר בְּפִי הַצִּפּוּר, וְאַכְלָא וְרַפְסָא בְּרַגְלוֹי וְאוֹכֵלֶת וְרוֹמֶסֶת בְּרַגְלֶיהָ עַל רֵאשׁוֹ, וְהָהוּא גְבַר רַמִּי קָלִין וְצוּוח וְלֹא יִדְעָנָא מַאי קָאָמַר וְאוֹתוֹ הָאִישׁ מֵרִים קוּלוֹ וְצוּעַק וְאֵינִי יוֹדַע מַה הוּא אֹמֵר,

לְאַפְקָא דְלִית פּוֹלְחָנָא דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֶלָּא מַגּוּ חֲדוּהָ לְהוּצִיא שְׂאִין עֲבוּדַת הַקְּב"ה בְּשִׁלְמוֹת אֲלֵא מִתּוֹךְ שְׂמַחָה, דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לִית שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא מַגּוּ עֲצָבוֹת אֵין הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עַל אָדָם כְּשֶׁהוּא בְּעֲצָבוֹת דְכֹתִיב בְּאַלִישֵׁעַ הַנְּבִיא כְּשֶׁנִּתְכַּעַס וְנִתְעַצַּב עַל יְהוֹרֵם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, אֲמַר וְעַתָּה קָחוּ לִי מַנְגֵן לְשִׁמְחָנִי בְּנִגּוּנִי, וְהָיָה כַּנְגֵן הַמַּנְגֵן כְּאִשֶׁר הַמַּנְגֵן הִתְחִיל לִנְגֵן שְׂרֵתָה עֲלֵיו רּוּחַ הַנְּבוּאָה. (דף רטו ע"ב, ובכיאורינו כרך ד עמ' שפד-שפה)

המראה והחזיון שבסוד הגלות

שראו רבי יוסי ורבי חייא בר רב

רַבִּי יוֹסִי הָוָה אָזִיל בְּאַרְחָא רַבִּי יוֹסִי הִיא מֵהַלֵךְ בְּדֶרֶךְ וְהָוָה עֲמִיה רַבִּי חֵיָא בַּר רַב וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי חֵיָא בַּר רַב, עַד דְּהוּוּ אָזְלִי אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים אֲמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא חֲמִיתָא מַה דְּאַנָּא חֲמִית רּוּאָה אַתָּה מַה שְׁאֲנִי רּוּאָה, אָמַר לֵיהּ חֲמִינָא גְבָרָא חַד בְּנִהְרָא אֲמַר לוֹ אֲנִי רּוּאָה אִישׁ אַחַד עוֹמֵד בְּנִהְרָא חַד עַל (דף ריט ע"ב) רִישִׁיהּ וְעַלְעָא בְּפּוּמִיָּה דְצִיפְרָא וְצִפּוּר אַחַת עוֹמֵד עַל רֵאשׁוֹ וְצַלַע שֶׁל בָּשָׂר בְּפִי הַצִּפּוּר, וְאַכְלָא וְרַפְסָא בְּרַגְלוֹי וְאוֹכֵלֶת וְרוֹמֶסֶת בְּרַגְלֶיהָ עַל רֵאשׁוֹ, וְהָהוּא גְבַר רַמִּי קָלִין וְצוּוח וְלֹא יִדְעָנָא מַאי קָאָמַר וְאוֹתוֹ הָאִישׁ מֵרִים קוּלוֹ וְצוּעַק וְאֵינִי יוֹדַע מַה הוּא אֹמֵר,

נְטָרְתִי, אָמַר וְדַאי גְלוּתָא אֲתַמְשֵׁף, וְעַל דָּא (ס"א ד) צְפָרִי שְׁמִיָּא לָא אֲעֵדִיאוּ, עַד דִּי שְׁלִטְנוּתָא דְעַמִּין יַעֲדִיאוּ מִן עַלְמָא, וְאִימְתִי, עַד דְיִמְטִי יוֹמָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַעֲר דִּינּוּי בְּעַלְמָא, דְכְּתִיב (זכריה יד ז) וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדַע לִיהו"ה לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה.

עַד דְהוּוּ אֲזֵלִין, שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְהוּוּ אָמַר, אוֹקִידָא דְקוֹפְטִיָּרָא מְטָא בְּדִינּוּי, נִפְק חַד שְׁלֵהוּבָא וְאוֹקִיד לְהֵהוּא צְפוּרָא, אָמַר וְדַאי כְּמָה דְכְּתִיב, (דניאל ז יא) וַיְהִיבַת לִיקְדַת אֲשָׁא.

כשיתעוררו ישראל להדבק בתורה יבולע המות לנצח

אָמַר רַבִּי חֲיִיא, מַאי דְכְּתִיב (שם כה ח) בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח, אָמַר לִיה, פֶּד יִתְעַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְמִינָא דִלְיָה, אֲתַמְנַע מוֹתָא מִן עַלְמָא, וְלֹא יִתְעַר הָאִי יְמִינָא, אֲלֵא פֶד יִתְעַרוּן יִשְׂרָאֵל בְּיְמִינָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּמַאי נִהוּ תוֹרָה, דְכְּתִיב בָּהּ (דברים לג ב) מִיְמִינוּ אֵשׁ דַּת לָמוּ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא (תהלים קיח טו) יְמִין יְהו"ה עוֹשֶׂה חֵיל וְגו', לֹא אָמוֹת פִּי אַחִיָּה וְאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי י"ה.

מתוק מדבש

ר"ל שסוף מלכות אדום להיותה נשרפת באש כמ"ש (יואל ג ג) דם ואש ותמרות עשן, והטעם שהראו מראה זה לאלו החכמים, לרמז להם שלא יתייאשו מן הרחמים בראותם עוצם הגלות והצרות שגברו עליהם, כי יש יום לה' המוכן לישועת ישראל בב"א.

(דף ריש ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' תיט-תכ)

כשיתעוררו ישראל להדבק בתורה יבולע המות לנצח

אָמַר רַבִּי חֲיִיא שֶׁאֵל מְרַבִּי יוֹסִי, מַאי דְכְּתִיב בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח שְׁפִירוּשׁוּ שֶׁהַקְּב"ה יִבְלַע וְיִבְטַל אֶת הַמִּיתָה לְעוֹלָם, מִתִּי יִהְיֶה זְמַן הַזֶּה, אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲיִיא פֶּד יִתְעַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְמִינָא דִלְיָה אֲתַמְנַע מוֹתָא מִן עַלְמָא כְּשִׁיעוּר וְיִגְלַה הַקְּב"ה אֶת הַיְמִין שְׁלוֹ שֶׁהָיָה מִדַּת חֲסֵדוֹ אִזּוּ יִבְלַע הַמּוֹת מִן הָעוֹלָם, ר"ל אִזּוּ כָּל כַּחוֹת הַדִּין מִתְבַּטְּלִים וְהַס"מ כְּלָלִים וּמִמִּילָא אֵין עוֹד מִיתָה בְּעוֹלָם, וְלֹא יִתְעַר הָאִי יְמִינָא אֲלֵא פֶד יִתְעַרוּן יִשְׂרָאֵל בְּיְמִינָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְלֹא יִתְעַר זֶה הַיְמִין אֵלָּא כֹּאשֶׁר יִתְעוּרְרוּ יִשְׂרָאֵל לְהַדְבֵּק בִּיְמִינוּ שֶׁל הַקְּב"ה, וּמַאי נִהְיֶה וּמָה הוּא יְמִינוּ שֶׁל הַקְּב"ה, וְאִמַר תוֹרָה ר"ל כְּשֶׁכָּלל יִשְׂרָאֵל יִתְעוּרְרוּ בְּלִימוֹד הַתּוֹרָה דְכְּתִיב בָּהּ מִיְמִינוּ אֵשׁ דַּת לָמוּ שֶׁהַקְּב"ה נָתַן אֶת הַתּוֹרָה מִיְמִינוּ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא עַל אוֹתוֹ הַזְּמַן נֹאמַר יְמִין יְהו"ה עוֹשֶׂה חֵיל וְגוֹמֵר כְּלוּמַר שִׁישְׁלוּט יְמִין ה' בְּעוֹלָם, וְאִזּוּ יְקוּיִם מִשְׁכ"כ אַחֲרֵיו לֹא אָמוֹת פִּי אַחִיָּה וְאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי י"ה כִּי אֵין עוֹד מוֹת בְּעוֹלָם. (דף ריש ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' תכא)

קיימתי התורה והמצות בהיותי בארץ ישראל, אָמַר רבי יוסי וְדַאי גְלוּתָא אֲתַמְשֵׁף מִזֶּה הַמְרָאָה שְׂרַאֲיִנוּ מִשְׁמַע בּוּדַאי שֶׁהַגְּלוּת עַדִּין נִמְשַׁכְתָּ, וְעַל דָּא צְפָרִי שְׁמִיָּא לָא אֲעֵדִיאוּ וְעַל כֵּן צְפוּרִי הַשְּׁמַיִם שֶׁהֵם מַלְכֵי הָאוּמוֹת לֹא הוֹסְרוּ מִמְּלֻכוֹתָם וּמִמְשַׁלְתָּם, עַד דִּי שְׁלִטְנוּתָא דְעַמִּין יַעֲדִיאוּ מִן עַלְמָא עַד שֶׁתְּסוּר וְתִתְבַטַּל מִמְשַׁלַּת שְׂרֵי הָאוּמוֹת שֶׁל מַעֲלָה מִן הָעוֹלָם, וְאִימְתִי עַד מִתִּי תַמְשַׁךְ מִמְשַׁלְתָּם, עַד דְיִמְטִי יוֹמָא, דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַעֲר דִּינּוּי בְּעַלְמָא עַד שִׁיגִיעַ הַיּוֹם שֶׁהַקְּב"ה יַעוּרֵר דִּין בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם, דְכְּתִיב וְהָיָה יוֹם אֶחָד שֶׁהוּא יוֹם נִקְמָה, שֶׁהַקְּב"ה יִנְקוּם בְּאוֹיְבֵי יִשְׂרָאֵל עַל שֶׁהֲצִירוּ לָהֶם בְּגוֹלוֹת, הוּא יִפְדֶּע לִיהו"ה הוּא נוֹדַע רַק לָהּ מִתִּי יִהְיֶה, לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה פִּי לְעוֹצֵם הַנִּקְמָה שִׁינְקוּם בָּהֶם הַקְּב"ה לֹא יִרְגִישׁוּ וְלֹא יַדְעוּ הָאוּמוֹת אִם הוּא יוֹם אוֹ לַיְלָה.

עַד דְהוּוּ אֲזֵלִין שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְהוּוּ אָמַר בְּעוֹד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד מִבְּשַׂר וְאוֹמַר אוֹקִידָא דְקוֹפְטִיָּרָא (קופטירא פ"י גחלת) ר"ל גַּחֲלַת הַבּוֹעֵרֶת, דִּהִינּוּ תוֹקֵף הַדִּין שֶׁל מִדַּת הַמְּלָכוֹת הַשּׁוֹרֶפֶת כְּגַחֲלַת הַבּוֹעֵרֶת, מְטָא בְּדִינּוּי שֶׁבְּקִרְבּוֹ יִגִּיעַ הַזְּמַן לַעֲשׂוֹת דִּין וְנִקְמָה בְּגוֹיִם, דִּהִינּוּ לְשִׁפּוֹט אֶת הַר עֶשׂוֹ וְהַנְּלוּיִם אֵלָיו, וְאִזּוּ רָאוּ כִּי נִפְק חַד שְׁלֵהוּבָא וְאוֹקִיד לְהֵהוּא צְפוּרָא יִצְאָה שְׁלֵהַבַּת אַחַת וְשִׂרְפָה אֶת הַצְּפוּרָה שֶׁעַמְדָה עַל רֹאשׁ הָאִישׁ שֶׁעַמַּד בְּנֵהר כְּנ"ל, לְרַמֵּז כִּי סוֹף מְלָכוֹת אֲדוּם לְהִשְׁרֹף בְּאֵשׁ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְדַאי כְּמָה דְכְּתִיב וְדַאי בֹּא זֶה לְרַמֵּז עַל מָה שֶׁכְּתוּב וַיְהִיבַת לִיקְדַת אֲשָׁא שֶׁהַחִיָּה הִרְבִּיעִית שְׂרָאָה דְנִיָּאֵל בְּחַזְיוֹן הַרוּמָז לְמְלָכוֹת אֲדוּם נִיתְנָה לְשִׂרְפַת אֵשׁ,

אפילו הרהור עבירה אינו נמחק אלא בתשובה שלימה

תָּאנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר, (דברים כט כח) הַנְּסֻתוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְגו', הַנְּסֻתוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ, תָּא חֲזִי כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַזְדָּהָרָא מְחֻבּוּבִי, וְלֹאֲסַתְפְּלָא דְלָא יַעֲבֹר עַל רְעוּתֵיהּ דְּמֵאֲרִיָּה, דְּתַנְיִן פֶּל מַה דְּבַר נָשׁ עָבִיד בְּהַאי עֲלָמָא בְּסַפְרָא כְּתִיבּוּ אֵינּוֹן עוֹבְדִין, וְעֵאלִין בְּחוֹשְׁבֵּנָא קָמִי מְלָפָא קְדִישָׁא, וְכֹלְא אֲתַגְלִיָּא קָמִיָּה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (ירמיה כג כד) אִם יִסְתַּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה, אִי הָכִי הִיךְ לָא יִסְתַּמַּר בַּר נָשׁ מְלָמִיחָב קָמִיָּה דְּמֵאֲרִיָּה, וְתַנְיִן אֲפִילוּ הוּא (מאן) מַה דְּחָשִׁיב בַּר נָשׁ וְאִסְתַּלַּק בְּרְעוּתֵיהּ, פְּלָא אֲשַׁתְּכַח קָמִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲתַאבִּיד מְנִיָּה.

מתוק מדבש

וְעֵאלִין בְּחוֹשְׁבֵּנָא קָמִי מְלָפָא קְדִישָׁא וּנְכַסִּים כַּחֲשׁוֹן לְפָנֵי מֶלֶךְ הַקְּדוֹשׁ בִּי, וְכֹלְא אֲתַגְלִיָּא קָמִיָּה וְהַכֵּל גְּלוּי לְפָנֵינוּ יִתְבַּרַךְ גַּם מַחֲשַׁבַת בְּנֵי אָדָם, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב אִם יִסְתַּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים פִּי לְהַרְהוֹר כַּחֲטָא בְּמַצְפוּנֵי לְבוּ וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה וְכִי אֵין אֲנִי רוּאָה מַחֲשַׁבַת לְבוּ, הִלָּא אֵת הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מֵלֵא, וְהַכֵּל גְּלוּי וִידוּעַ לְפָנֵי, אִי הָכִי הִיךְ לָא יִסְתַּמַּר בַּר נָשׁ מְלָמִיחָב קָמִיָּה דְּמֵאֲרִיָּה אִם כֵּן אֵיךְ לֹא יִשְׁמֹר הָאָדָם אֵת עֲצָמוֹ מִלְּחֲטוּא לְפָנֵי קוּנוֹ, וְתַנְיִן וְכֵן לְמַדְנֵנוּ כִּי אֲפִילוּ הוּא מַה דְּחָשִׁיב בַּר נָשׁ וְאִסְתַּלַּק בְּרְעוּתֵיהּ פְּלָא אֲשַׁתְּכַח קָמִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲתַאבִּיד מְנִיָּה שְׁאֲפִילוּ מַה שְּׁחָשַׁב הָאָדָם וְעַלָּה בְּרַצוֹנוֹ לַעֲשׂוֹת אִיזוֹ עֲבִירָה, הַכֵּל נִמְצָא לְפָנֵי הַקַּב"ה וְלֹא נִאֲבַד שׁוּם דְּבַר מִמֶּנּוּ, וְלֹא נִמְחַק שׁוּם הַרְהוֹר עֲבִירָה אֵלָּא בַּתְּשׁוּבָה שְׁלִימָה.

(דף רכב ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' תנ-תנו)

אפילו הרהור עבירה אינו נמחק אלא בתשובה שלימה

וכדי לפרש ענין זה מקדים מאמר הבא, ואמר תָּאנָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר לְפָרֵשׁ מִשׁ"כ הַנְּסֻתוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ וְלְכַנְיָנוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֵת פֶּל דְּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת (ס"ג הרמ"ק) מִשׁ"כ הַנְּסֻתוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ פִּירוּשׁוֹ שְׁאֲפִילוּ הַמַּחֲשַׁבוֹת שֶׁהֵם נִסְתָּרוֹת בְּלִב וּמוֹחַ הָאָדָם גַּם הֵם יְדוּעוֹת לְהַקַּב"ה, וְאָמַר תָּא חֲזִי כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַזְדָּהָרָא מְחֻבּוּבִי בֵּא וְרֵאָה עַד כַּמָּה צָרִיךְ הָאָדָם לִיזְהַר מִחֲטָאֵינוּ, ר"ל שִׁיזְהַר בְּמַעֲשָׁיו שֶׁלֹּא לְבוֹא לִידֵי חֲטָא לְפַחוֹת בְּדַבָּר שֶׁיֵּשׁ בְּכַחוֹ לְהַזְהֵר מִמֶּנּוּ, וְלֹאֲסַתְפְּלָא דְלָא יַעֲבֹר עַל רְעוּתֵיהּ דְּמֵאֲרִיָּה וְלִהְיוֹת שְׁלֵם עַל רְצוֹן קוּנוֹ, דְּתַנְיִן, פֶּל מַה דְּבַר נָשׁ עָבִיד בְּהַאי עֲלָמָא בְּסַפְרָא כְּתִיבּוּ אֵינּוֹן עוֹבְדִין שְׁלַמְדָּנוּ כֹּל מַה שְׁאָדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּסַפֵּר כְּתוּבִים אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים,

שבח דא שירתא

כל מי שעוסק בחלק נגלות התורה, ימצא נחת כשיעסוק בספר הזהר הקדוש, כי יקנה שלימות לנפשו בכל חלקי התורה הקדושה: א' כי בדרושי הזהר הנדרשים על צד נגלות התורה כמדרשים, ימצא השלמה וחידוש על מה שכבר למד בחלק הנגלה. ב' ועוד כשיעסוק בחלק הסוד שבזהר הקדוש, ישכיל למצוא עתה את העומק הטמון בחלק הנגלות שכבר למד, עדי שתתומם ויתפעל לכוון ברוך חכם הרזים. ומה נאים לענינו דברי בעל ספר החינוך שכתב (במצוה צה) בזה הלשון: "כלל הדברים כי גם בפשטים לא נמצא ידונו ורגליו בלתי סעד המקובלים, ואליהם נכרע אפים, ויפתח לנו בכל אלה העינים".

(שערי זהר שער שלישי פרק ג')

פרשת ויחי תשפ"א

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט ביס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל
[cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

מוקד הזמנות: 02-50-222-33

